

EGY

DÁNIA PARTJAI KÖZELÉBEN

OKTÓBER 8., SZERDA

19 ÓRA 40 PERC

COTTON MALONE EGYETLEN PILLANTÁSSAL FELMÉRTE, hogy gondban van.

Az Øresundon, amely az észak-dániai Zealand szigetét a dél-svédországi Scaniától elválasztja, és általában a világ egyik legforgalmasabb vízi útvonala, most alig volt valaki. Csak két kisebb hajó a láthatáron a szürkés-kék vízen – az övé, meg a feléjük tartó, sebesen közeledő.

Közvetlenül az után vette észre a hajót, hogy elhagyták a kikötőt Landskronában, a csatorna svéd oldalán. Egy hétméteres, dupla belső terű, piros-fehér hajót. Ő a csatorna dán oldalán, Koppenhága mellett bérelte a maga ötméteres, egyterű hajóját. A motor bömbölve szántotta a mérsékelt hullámokat, az ég felhőtlen, a csípős levegő szélmentes – Skandináviához képest igazán kellemes őszi idő volt.

Három órával korábban békésen dolgozgatott a Højbro Pladson lévő könyvesboltjában. Úgy tervezte, hogy majd a Café Nordenben vacsorázik, ahogy szinte minden este. De az a hívás Stephanie Nelle-től, korábbi főnöknőjétől az Igazságügyi Minisztériumból, mindent megváltoztatott.

– Egy szívességet kérnék – mondta Stephanie. – Nem tenném, ha nem lenne vészhelyzet. Van egy Barry Kirk nevű ember. Rövid, fekete haj, pisze orr. El kéne érte menned. – Hallotta a nő hangjában a sürgető kérést. – Egy ügynököm odafelé tart, de feltartóztatták. Nem tudom, mikorra érhet oda, de ezt az embert fel kell venni. Azonnal.

– Gondolom, nem árulod el, miért.

– Nem tehetem. De te vagy hozzá legközelebb. A csatorna túloldalán, Svédországban várja, hogy valaki kimentse.

– Úgy tűnik, baj van.

– Egy ügynököm eltűnt. – Malone utálta, ha ezt kellett hallania. – Kirk talán tudja, hol van, ezért fontos, hogy hamar biztonságba kerüljön. Remélem, így megelőzhetjük a bajt. Csak vidd a boltodba és tartsd ott, amíg az emberem megérkezik érte!

– Gondoskodom róla.

– Még valamit, Cotton! Vidd magaddal a pisztolyodat!

Rögtön felsietett a harmadik emeleti lakásába, amely a könyvesbolt fölött volt, előhúzta az ágya alól a hátizsákját, amelyet mindig készenlétben tartott igazolványokkal, pénzzel, mobillal és a Magellán Ügyosztálytól kapott Berrettájával, amelynek megtartását Stephanie engedélyezte, miután nyugállományba vonult.

Ez a fejsze most hátul, a nadrágjába tűzve pihent, a dzsekije alatt.

– Közelednek – mondta Barry Kirk.

Mintha ő nem tudná! Két motor mindig jobb, mint egy!

Szorosan fogta a kormányt, a gázkart háromnegyednél tartotta. Úgy döntött, teljes gázra kapcsol, és a hajó eleje kiemelkedett, ahogy felgyorsult. Hátrapillantott. Két ember volt a másik hajóban – az egyik kormányzott, a másik egy pisztollyal a kezében állt.

Hát ez egyre jobb lesz!

Még nem jártak a csatorna felénél sem, továbbra is a svéd oldalon haladtak, átlósan délnyugat, azaz Koppenhága felé. Mehetett volna kocsi is, át az Øresund-hídon, ami Dániát és Svédországot köti össze, de az egy órával tovább tartott volna. A vízi út gyorsabb volt, és Stephanie sürgette, ezért bérelt egy orrmotoros, kétülékes kishajót abban a boltban,

ahol efféléket intézni szokott. Sokkal olcsóbb kibérelni egy csónakot, mint fenntartani, különösen, ha valaki olyan keveset használja a vízi közlekedést, mint ő.

– Mit akar csinálni?

Hülye kérdés. Ez a Kirk egyértelműen bosszantó! A kikötőben talált rá, amint fel-alá járkált, pontosan ott, ahol Stephanie mondta, és minél gyorsabban el akart onnan tűnni. Megvoltak a jelszavak, hogy fölismerjék egymást. Az övé Joseph volt, Kirké pedig Moroni.

Furcsa választás!

– Tudja, kik ezek az emberek? – kérdezte.

– Meg akarnak ölni.

Malone továbbra is Dánia felé irányította a hajót, amelynek teste nagy lökésekkel és huppanásokkal tört előre a hullámokon, tajtékot fröcskölve.

– És miért akarják megölni? – kérdezte, a motor zaját túlkiabálva.

– Maga pontosan kicsoda?

Malone gyors pillantást vetett Kirkre.

– Az a fickó, aki éppen megmenti a maga seggét.

A másik hajó már harmincméternyire sem volt.

Malone szeme végigfutott a horizonton, de sehol nem látott egyetlen vízi járművet sem. Már kezdett sűrűsödni a homály, az ég azúrkékje szürkült.

Egy pukkanás.

Aztán még egy. Megpördült.

Az üldöző hajóban álló férfi lőtt rájuk.

– Hasra! – ordította Kirknek.

Ő is lebukott, de közben változatlanul tartotta a sebességet és az irányt.

Két újabb lövés.

Az egyik tőle balra, az üvegbe csapódott.

A másik hajó most már legfeljebb tizenötméternyire volt. Malone úgy döntött, hogy ad üldözőiknek egy kis pihenőt. Hátranyúlt, elővette a pisztolyát, és küldött feléjük egy golyót.

A másik hajó jobbra kanyarodott.

Még mindig csaknem két kilométerre voltak a dán partoktól, majdnem az Øresund közepén. A másik hajó ismét kanyarodott, és most jobbról közeledett, el akarván vágni az útjukat. Láta, hogy a férfi kezében már nem pisztoly, hanem egy rövid csövű automata géppisztoly van.

Csak egyet tehetett.

Egyenesen feléjük irányította a hajót.

Ideje kipróbálni: melyikük fog kitérni?

Fegyverropogás hallatszott. Hasra vágta magát, de egyik kezével továbbra is tartotta a kormányt. Golyók füttyültek el a feje fölött, néhány pedig a hajótestbe csapódott. Óvatosan kikukucskált. A másik hajó balra fordulva került, hogy megpróbáljon hátulról támadni, amerről a nyitott fedélzet nem sok fedezéket kínált.

Úgy döntött, legjobb a közvetlen támadás.

De azt jól kell időzíteni.

A hajót továbbra is előrekormányozta, csaknem teljes sebességgel. A másik hajó orra változatlanul feléjük irányult.

– Maradjon fekve! – mondta Kirknek.

Nem kellett attól tartania, hogy Kirk nem engedelmeskedik. A férfi a fedélzet deszkáihoz simult, az oldalfal alatt. Malone kezében még mindig ott volt a Beretta, de nem mutatta. A másik hajó csökkentette a kettejük közti távolságot.

Még hozzá gyorsan.

Ötven méter.

Negyven.

Harminc.

Visszarántotta a gázkart és üresbe tette. Azonnal lelassultak. A hajó orra ismét vízbe merült. Még siklottak néhány métert, aztán megálltak. A másik hajó tovább közeledett.

Velük párhuzamosan.

A géppisztolyos férfi célzott.

De mielőtt elsüthette volna a fegyverét, Malone mellbe lőtte.

A másik hajó elszáguhdott mellettük.

Malone ismét sebességbe tette a kart, és a motor életre kelt.

Látta, hogy a másik hajóban a kormányos lenyúl, és fölveszi a géppisztolyt. Egy nagy kanyarral ismét keresztezni akarta az útjukat.

A csele bejött!

De még egyszer nem fog.

Még mindig vagy másfél kilométer volt a dán partokig, ő pedig nem tudott gyorsabban haladni a másíknál. Persze cselezhet, manőverezhet, no de meddig? Nem. Meg kell állnia, és harcolnia kell.

Előrenézett, hogy felmérje a terepet.

Koppenhága külvárosától mintegy nyolc kilométerre északra volt, közel ahhoz a helyhez, ahol egykor öreg barátja, Henrik Thorvaldsen élt.

– Odanézzén! – hallotta Kirköt.

Megfordult.

A másik hajó most százméternyire volt, és közeledett. De az egyre szürkülő nyugati égboltból egy felsőszárnyas, egy-motoros Cessna csapott le éppen. Jellegzetes, háromkerekű futóműve, amely két méterre sem volt a víz fölött, szinte súrolta a hajót, a kerekék majdnem vízbe lökték a kormányost, aki lebukott, és a kezét is lekapta a kormányról, mert a hajó élesen balra kanyarodott.

Malone kihasználta a pillanatot, és egyenesen támadója felé indult.

A repülő fölfelé kanyarodott, majd amikor elég magasra ért, megfordult, hogy ismét lecsapjon. Malone nem tudta, hogy a pilóta észrevette-e, hogy a hajó fedélzetén van egy géppisztoly, amelyet bármikor fölfelé emelhetnek. Egyenesen arra száguldott, amennyire csak bírta a motorja. A másik hajó mostanra megállt, és vezetője csak a repülőre figyelt.

Ami lehetővé tette, hogy Malone még közelebb kerüljön.

Hálás volt a figyelemelterelésért, de ez a segítség rövidesen katasztrófába torkollhat! Láta, hogy a géppisztoly csöve a repülőre irányul.

– Jöjjön ide! – ordította Kirknek.

A férfi nem mozdult.

– Ne akarja, hogy én rángassam ide!

Kirk talpra állt.

– Tartsa a kormányt! Menjünk egyenesen!

– Mi? Én?

– Csinálja!

Kirk megmarkolta a kormányt.

Malone a hajófarba lépett, megvetette a lábát, és célzásra emelte fegyverét.

A repülő tovább közeledett. A másik férfi szintén emelte a fegyverét. Malone tudta, hogy nem sok esélye van egy ennyire imbolygó fedélzetén. A másik férfi ekkor észrevette, hogy a hajó ugyanúgy feléje tart, mint a repülő.

Mindkettő fenyegetést jelent.

Mit tegyen?

Malone kétszer lőtt. Nem talált.

A harmadik lövés eltalálta a másik járművet.

A férfi jobbra rántotta a kormányt, mert úgy döntött, hogy a hajó jelenti a nagyobb gondot. Malone negyedik

lövése a férfi mellébe fúródott, amitől az megpördült, és a tengerbe zuhant.

A repülő elzúgott fölöttük, csaknem a vízbe érő kerekkel.

Kirk és ő is lebukott.

Megragadta a kormányt, aztán lelassította a hajót, és visszafordította a támadóik felé. Hátról közelítették meg, célzásra emelt pisztollyal. Egy holttest lebegett a vízen, egy másik a fedélzeten feküdt. Senki más nem volt a hajón.

– Maga aztán nem semmi! – mondta Kirknek.

Csend támadt, csak az üresen járó motor dohogott. A víz csapkodta mindkét hajótestet. Értesíteni kellene a hatóságokat. A svédeket? A dánokat? De minthogy az ügyben benne volt Stephanie és a Magellán Ügyosztály, tudta, hogy a helyi hatóságok értesítése ilyenkor szóba se jöhet.

A nő ezt utálta.

Fölnézett a sűrű égre és látta, hogy az immár több száz méter magasan lévő Cessna közvetlenül feljükk tart.

Valaki kiugrott a gépből.

Ernyő nyílt, alakapott a szél, az ejtőernyős pedig szűk spirálokban ereszkedett egyre lejjebb. Malone is ugrott már néhányszor ejtőernyővel, úgyhogy látta, hogy az illető érti a dolgát, bedönti az ernyőt, egyenesen feljükk kormányozza magát, és tőlük alig ötvenméternyire, lábbal előre belemerül a vízbe.

Malone odakormányozta a hajót.

A férfi, aki fölkapaszkodott a fedélzetre, húszas éveinek végén járhatott. Szőke haja inkább tűnt répettnak, mint vágottnak, barátságos, borotvált arcán széles, meleg mosoly. Sötét garbót és farmernadrágot viselt izmos testén.

– Elég hideg ez a víz – mondta a fiatalember. – Nagyra értékelem, hogy megvártak. Sajnálom, hogy késtem.

Malone a kelet felé tovarepülő, egyre halkuló hangú Cessna felé bökött.

– Van valaki a fedélzeten?

– Nincs. Robotpilótás. De már nincs benne sok üzemanyag. Néhány perc múlva belezuhan a Balti-tengerbe.

– Jelentős kár.

A fiatalember vállat vont.

– A pofa, akitől elloptam, majd leírja veszteségként.

– Ki maga?

– Jaj, elnézést! Néha megfeledkezem az illemről. – Vizes kezét nyújtotta. – Luke Daniels a nevem. A Magellán Ügyosztályról.

KETTŐ

KALUNDBORG, DÁNIA

20 ÓRA

JOSEPE SALAZAR VÁRT, HOGY A FÉRFI összeszedje magát. Foglya félájultan feküdt a cellában, de ahhoz eléggé éber, hogy hallja, amikor ezt mondta neki: – Fejezd be!

A férfi kissé megemelte a fejét a piszkos kőpadlóról.

– Azon gondolkodom... három napja... hogy hogyan lehet ilyen kegyetlen? Maga hisz... a Mennyei Atyában. Maga állítólag... Isten teremtménye...

Salazar nem látott ebben ellentmondást.

– A próféták is szembenéztek akkora vagy még nagyobb veszélyekkel, mint amilyenekkel én kerülök szembe ma-napság. De ők sosem haboztak megtenni, amit meg kellett tenniük.

– *Igazat beszélsz* – mondta neki az angyal.

Fölpillantott. Az alak ott lebegett, tőle alig egyméternyire, bő fehér lepelben, szikrázó fényben, tisztán, akár a villám, fényesebben, mint bármi, amit eddig valaha látott.

– *Ne habozz, Josepe! Egyetlen próféta sem habozott megtenni, amit meg kellett tennie.*

Tudta, hogy a foglya nem hallja az angyalt. Senki sem hallotta, csak ő. De a földön fekvő férfi észrevette, hogy a tekintete a cella hátsó falára összpontosul.

– Mit néz?

– Egy tündöklő látványt.

– *Nem értheti, amit mi tudunk.*

Salazar a fogoly felé fordult.

– Elkaptam Kirköt.

Még nem kapott jelentést arról, hogy mi történt Svédországban, de az emberei korábban már jelezték, hogy a célpont a látóterükbe került. Végre! Három nap után! Éppen ennyi ideje volt már ez az ember is ebben a cellában, étlen-szomjan. A bőre kirepedezett és megfakult, az ajka cserepes volt, az orra betört, a szeme beesett. Lehet, hogy egy-két bordája is eltört. Hogy a kínjait még fokozzák, egy vödör víz állt a rácson kívül, jól láthatóan, de el nem érhetően.

– *Szorongasd meg!* – utasította az angyal. – *Meg kell értenie, hogy nem tűrjük a pimaszságot. Azoknak, akik ideküldték, tudniuk kell, hogy harcolni fogunk. Sok még a tennivaló, ők pedig az utunkba álltak. Törd meg!*

Mindig megfogadta az angyal tanácsait. Hogy is ne tette volna? Hiszen azok egyenesen a Mennyei Atyától származtak! Ez a fogoly pedig kém volt. Az ellenség küldte.

– *Mindig keményen bántunk a kémekkel* – mondta az angyal. – *Eleinte sok volt belőlük és nagy károkat okoztak. Vissza kell fizetnünk ezekért!*

– De nem kéne szeretnem őt? – kérdezte a jelenségtől. – Ő is Isten gyermeke.

– Kihez... beszél?

A fogolyhoz fordult és azt kérdezte: – Kinek dolgozik? Semmi válasz.

– Mondja meg!

Hallotta, hogy emelt hangon beszél. Ez szokatlan volt tőle. Híres volt arról, hogy mindig halkán, udvariasan szól, megőrizve higgadtságát – ami sokszor nem volt egyszerű. A tisztesség már kihalt művészet, szokta mondogatni az apja.

A vödör víz a lába előtt állt.

Belemerítette a nagykanalat, aztán a tartalmát a rácson túlra loccsantotta, megnedvesítve vele a fogoly sebes arcát. A férfi a nyelvével próbált a lehető legtöbb frissítőhöz jutni.

De háromnapnyi szomjúságot ennyivel nem lehetett csillapítani.

– Mondja el azt, amit tudni akarok!

– Még... vizet!

Szánalmat már rég nem érzett. Szent küldetése volt, és milliók sorsa függött a döntésétől.

– *Véráldozatra van szükség* – mondta az angyal. – *Ez az egyetlen megoldás.*

A tanok szerint vannak olyan bűnök, amelyekre az ember nem kaphat feloldozást ezen a világon, sem az eljövendő világban. De ha nyitva tartja a szemét, megláthatja valódi állapotát, biztosan hajlandó lesz vérét ontani a bűnök jóvátételéért.

– *Isten fiának vére az emberek által elkövetett bűnökért ontatott* – mondta az angyal. – *És ma is vannak olyan bűnök, amelyeket csak úgy lehet levezekelni, ha, mint a régi időkben, egy oltáron ontjuk a vért. De vannak olyan bűnök is, amelyeket nem lehet megváltani egy báránnyal, egy borjúval vagy egy vadgalamb vérével. Ezeket csakis egy ember vérével lehet jóvátenni.*

Ilyen bűnök a gyilkosság, az erőszak, a hazugság, a szerződésszegés és a hitehagyás.

Leguggolt, és a rács túloldalán fekvő makacs lelket nézte.

– Maga nem állíthat meg. Senki sem teheti. Aminek meg kell történnie, az meg is fog történni. De kész vagyok némi engedményre magával kapcsolatban. Csak mondja meg, hogy kinek dolgozik és mi a feladata, és aztán magáé ez a víz.

Ismét belemerítette a nagykanalat, és odanyújtotta.

A férfi hason feküdt, karjai kinyújtva, arca a nedves földön. Lassan a hátára fordult, szemét a plafonra függesztve.

– Ügynök vagyok... az Igazságügyi... Minisztériumban... A sarkában... vagyunk.

Az Egyesült Államok kormánya! Már 180 éve csak akadályt jelentett!

De vajon mennyit tud az ellenség?

A férfi feléje fordította a fejét, és fáradtan nézett rá.

– Ha engem megöl, azzal... semmit sem ér el... Csak még több... bajt okoz magának.

– *Hazudik!* – mondta az angyal. – *Azt képzeli, megfélemlíthet minket.*

Szavát tartva átlökte a kanalat a rácson. A férfi elkapta, és mohón a szájába döntötte a tartalmát. Salazar közelebb tolta a vödört, és a férfi még több vizet lapátolt a szájába.

– *Ne bizonytalankodj!* – mondta az angyal. – *Olyan bünt követt el, amiről ő is tudja, hogy megfosztja őt az áhított felmagasztalástól. És azt nem érheti el kiontott vér nélkül. Amint a véret ontja, vezekel a bűnéért, megmenekül és Istennél üdvözül. Nincs olyan férfi vagy nő, aki ne mondaná, hogy „ontsátok véremet, hadd üdvözüljek Istenemnél”.*

Ilyen valóban nincs.

– *Sok példa volt már arra, Josepe, hogy embereket jogosan megöltek, hogy ezzel vezekeljének bűneikért. Láttam rengeteg embert, akiknek lehetőségük lett volna üdvözülni, ha elvették volna az életüket, ha vérüket engesztelésül ontották volna a Mindenhatónak. De ők most mind a Sátán angyalai.*

Nem úgy, mint ez a titkos megbízott, aki Isten szavaival szólt.

– *Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! Ha segítségre van szüksége, segítsd meg! Ha üdvözülni szeretne, és ehhez az kell, hogy vére fesse meg a földet, akkor az üdvözüléséhez ontsd véred! Ha olyan bünt követtél el, amely véráldozatot kíván, ne nyugodj addig, amíg a véredet nem ontod, hogy elérhesd az üdvözülést! Így kell szeretni az emberiséget!*

Levette szemét a látomásról, és a fogolyhoz fordult.

– Kívánja az üdvözülést?

– Ez miért érdekli magát?

– Nagyok a bűnei.

– Ahogy a magáiéi is.

Az övéi mások voltak. Az igazság kiderítése érdekében tett hazugság nem hazugság. Megölni valakit az illető üdvözüléséért, az jótett. Az örök békével tartozott ennek a bűnösnek, ezért a zakója alá nyúlt és elővett egy pisztolyt.

A fogoly szeme tágra nyílt. Megpróbált hátrébb kúszni, de sehová nem menekülhetett.

Könnyű lenne megölni.

– *Ne még!* – mondta az angyal.

Leengedte a fegyvert.

– *Még szükségünk van rá.*

A jelenség ezután fölemelkedett, míg alakja el nem tűnt a mennyezetben. A cella homályban maradt, mint a fény megérkezése előtt.

Lágy mosoly játszott az ajkán.

Szemében új fény gyulladt, amit annak tulajdonított, hogy engedelmességéért égi dicséretben részesült. Az órájára pillantott, és visszszámolt nyolc órát.

Utahban dél van.

Értesítenie kell Rowan Vént.

HÁROM

UTAH DÉLI RÉSZÉN

12 ÓRA 2 PERC

THADDEUS ROWAN SZENÁTOR KISZÁLLT A LAND ROVERBŐL, és élvezte, ahogy a nap átmelegíti az arcát. Egész életében Utahban lakott, és most ennek az államnak volt vezető szenátora, immár 33 éve. Tekintélyes, befolyásos ember volt – elég fontos ahhoz, hogy a belügyminiszter személyesen repüljön ide, hogy kalauzolhassa.

– Gyönyörű hely – mondta a miniszter.

Utah déli része a szövetségi kormányhoz tartozott, olyan képződményekkel, mint a Boltív, a Parlament-szikla vagy a Bryce-kanyon. Itt, a Zion Nemzeti Parkban 147 ezer hektár terült el északnyugatról délkelet felé, a 15-ös és a 9-es autópálya között. Egykor a pajut indiánok lakták, de 1863-tól kezdve, amikor az Utolsó Napok Szentjei elkezdtek a Nagy Sóstótól dél felé terjeszkedni, kiszorították őket, és a sivár területnek a Zion nevet adták. Isaac Behunin, az első mormon, aki itt letelepedett a fiaival, azt mondta, *hogy az ember imádhhatja Istent e hatalmas katedrális-sziklák között éppúgy, mint ember által épített templomokban.* De miután 1870-ben Brigham Young ide látogatott, és ezzel nem értve egyet, a helyet Nemzionnak nevezte, ez a gúnynév megmaradt.

Rowan a Nagy Sóstótól a 380 kilométeres távot helikopteren tette meg, és a parkban szállt le a miniszterrel. A helyi főfelügyelő várta őket. A Szenátus Hitelezési Bizottságának elnöki tiszte számos extra jövedelemmel járt. Ebből csak

az egyik volt az, hogy Rowan jóváhagyása nélkül egyetlen fillért sem költhettek sehol, semmire.

– Csodálatos vidék – mondta a miniszternek.

Korábban már többször is túrázott ebben a vörös sziklás sivatagban, amelyet olyan keskeny kanyonok szabdaltak, hogy a napfény sosem ért a hasadék alá. A környékbeli városokban Szentek laktak, más néven mormonok. Egyes Szentek, mint ő maga is, nem sokat törődtek az elnevezéssel. Ez még a 19. század közepéről származott, amikor az előítéletek és a gyűlölet fokozatosan nyugat felé kényszerítette őket, míg meg nem telepedtek a Nagy Sóstó elszigetelt medencéjében. Az ősei az első szekerek egyikével érkeztek, 1847. július 24-én. Akkor semmi más nem volt itt, csak zöld fű, és – ha hinni lehet a szájhagyományaknak – egyetlen fa.

Magányos gyönyörűség. Így írták le a mormonok.

Amikor vezetőjük, Brigham Young ideérkezett, láztól elgyötörtén, az egyik szekéren fekve, állítólag fölkel, és kijelentette: *Ez az a hely.*

Több tízezer telepes követte, elkerülve a bevett utakat, az úttörő mormonok által vágott ösvényeken, gabonát ültetve az út mentén, hogy a később erre vándorlóknak legyen mit enni. Azon a napon, az első hullámban 143 férfi, 3 nő, 2 gyermek, 70 szekér, egy ágyú, egy csónak, 93 ló, 52 öszvér, 66 ökör, 19 tehén, 17 kutya és néhány csirke lelt otthonra.

– Itt van, mindjárt a hegygerinc mögött – mondta a főfelügyelő, előremutatva.

Csak ők hárman jöttek el a helikoptertől a Land Roverrel. Mindegyikük bokacsizmát viselt, meg farmernadrágot, hosszú ujjú inget és kalapot. Rowan teste 71 évesen is erős volt; lába készen állt arra, hogy megbirkózzon a félelmetes környezettel.

– Hol vagyunk? – kérdezte. – Hatvan kilométerre a parkon belül?

A főfelügyelő bólintott.

– Lehet az hetvennél is több. Ez egy szigorúan őrzött terület. Nem engedjük itt sem a túrázást, sem a kempingezést. A szűk kanyonok túl veszélyesek.

Rowan ismerte az adatokat. Évente hárommillióan látogattak el Zionba, amivel a Parkot Utah legnépszerűbb helyévé tették. Mindenhez engedély kellett, még hozzá oly sok, hogy sziklamászók, vadászok és természetvédelem-ellenes aktivisták könnyítéseket követeltek. Magánemberként egyetértett velük, de kivonta magát ezekből a harcokból.

A főfelügyelő bevezette őket egy függőleges falú kanyonba, amely tele volt nagy karéjú juharral. Repcsény és sűrű kreozotbokrok között drótszerűen álló fűcsomók meredeztek. Magasan fent, a tiszta égbolton egy kondorkeselyű lebegett, időnként eltűnve, majd ismét fölbukkanva.

– A kirándulók miatt került napvilágra az egész – mondta a főfelügyelő. – Hárman beszöktek a parknak erre a részére a múlt héten. Egyikük lezuhant, és eltörte a lábát, úgyhogy mentőhelikoptert kellett hívnunk. És ekkor fedeztük fel ezt.

A főfelügyelő előremutatott, egy sötét hasadékra a sziklafalban. Rowan tudta, hogy a homokkőben nem ritkák a barlangok, és hogy Dél-Utahban is több ezer van belőlük.

– Augusztusban egy gyors lefolyású árvíz volt ebben a körzetben – folytatta a főfelügyelő. – Három napon át zuhogott. Úgy gondoljuk, hogy a bejárat akkor tárult fel. Addig el volt zárva.

– És ön miért van itt? – kérdezte Rowan a kormánytisztviselőre nézve.

– Hogy biztosítsam, a Szenátus Hitelezési Bizottságának elnöke elégedett legyen a belügyi apparátus munkájával.

Ebben Rowan kételkedett, minthogy Danny Daniels elnök kormánya az utóbbi hét évben vajmi keveset törődött azzal, hogy mit gondol Utah vezető szenátora. Más volt a pártjuk, az övé irányította a Kongresszust, míg Danielsé a Fehér Házat. Az efféle helyzet általában együttműködésre és kompromisszumokra sarkall. De az utóbbi időben minden közeledési kísérlet hamvába holt. *Patthelyzet*, ez volt a legjellemzőbb kifejezés. Tovább bonyolította a dolgot, hogy Daniels most már második elnöki ciklusának a végéhez közeledett, és utódlása még bizonytalan volt.

Mindkét párt kereste a megoldást.

De a választások már nem érdekelték Rowant. Nagyszabásúbb tervei voltak.

Odamentek a nyíláshoz, a főfelügyelő ledobta a hátizsákját, és elővett három elemlámpát.

– Ez majd segít.

Rowan elvette az egyiket.

– Menjen előre!

Átfurakodtak a nyíláson, egy tágas barlangterembe, amelynek plafonja legalább hat méter magas volt. Rowan lámpájának fénysugarával végigvizsgálta a bejáratot, és észrevette, hogy az egykor sokkal szélesebb és magasabb volt.

– Ez régebben jó nagy bejárat volt – mondta a főfelügyelő. – Mint egy hatalmas garázsajtó. De szándékosan befalazták.

– Ezt honnan tudja?

A férfi előremutatott lámpájának fénycsóvjával.

– Megmutatom. De vigyázzon! Az ilyen helyek a kígyók kedvencei.

Ezt már ő is gyanította. A vidéki Utah járása (csaknem hatvan év alatt) már megtanította arra, hogy tisztelje a tájat és annak lakóit is.

Tizenöt méterrel beljebb körvonalak kezdtek kibontakozni a homályból. Három szekeret számolt meg. Széles kerekűeket. Körülbelül három méter hosszúak, másfél méter szélesek. És magasak, bár csak a váz maradt meg, a hengeres vászontető már rég elfoszlott. Odalépett az egyikhez, és megütögte. Az egész keményfából készült, kivéve a kerekek rozsdátté küllőit. Általában 4 vagy 6 ló húzta őket, esetleg öszvérek vagy ökrök.

– A 19. században készültek – mondta a főfelügyelő. – Tudok róluk egyet s mást. A fennmaradásukat segítette a sivatagi levegő, meg az, hogy ide be voltak zárva. Érintetlenek, ami nagyon ritka.

Odament, és látta, hogy a szekerek üresek.

– Azon a nyíláson kellett bejönniük – mondta a főfelügyelő. – Úgyhogy sokkal nagyobbak kellett lennie.

– Van még más is – mondta a miniszter.

Követte a fényt, és törmelékhalmazt vett észre. További szekerek maradványait, egymásra dobálva.

– Összetörték ezeket – mondta a főfelügyelő. – Úgy gondolom, húsz vagy még ennél is több lehetett belőlük idebent, amikor elkezdték szétverni őket.

Valójában huszonkettő. De nem szólt semmit. Inkább követte a főfelügyelőt, aki megkerülte a törmelékeket, és a lámpáik fénye ott csontvázakra vetült. Odament, miközben a laza kavics úgy csikorgott a bakancsa alatt, mint a megdermedt hó. Három holttestet számolt össze, és rögtön látta, hogyan haltak meg.

Golyónyomok a koponyáikban.

A ruházatból csak néhány foszlány maradt, meg két bőrkalap.

A főfelügyelő odébb mutatott a fénycsóvájával.

– Ő valamivel tovább élt.

Meglátta a negyedik áldozatot, a barlang falánál. Ennek koponyájában nem volt golyóütötte lyuk. Ehelyett a bordái voltak összetörve.

– Mellbe lőtték – mondta a főfelügyelő. – De még elég ideig élt ahhoz, hogy ezt föl tudja írni.

A fénycsóva olyasféle vésett írást mutatott a falon, amelyet már látott Utah egyéb barlangjaiban.

Lehajolt, és elolvasta a töredezett írást.

FJELDSTED HYDE WOODRUFF EGAN
ÁTOK A PRÓFÉTÁRA
NE FELEDJETEK MINKET

Rögtön felismerte a családnevek jelentőségét.

De csak ő, az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tizenkét apostolának egyike ismeri a személyazonosságukat!

– A prófétára való utalás miatt hívtuk önt – mondta a miniszter.

Rowan összeszedte magát és felállt.

– Igaza van. Ezek az emberek mormonok voltak.

– Mi is így gondoltuk.

Az emberiség történelme során Isten mindig próféták útján érintkezett gyermekeivel. Noé, Ábrahám vagy Mózes útján. Joseph Smith-t 1830-ban az Ég felkente a mormonok prófétájának, hogy helyreállítsa az Evangélium teljességét, Krisztus második eljövételét várva. Így hát Smith alapított egy új egyházat. Azóta tizenhét ember viselte a próféta és elnök címet. Mind a tizenheten a Tizenkét Apostol Kvórumából kerültek ki, amely az egyház hierarchiájában közvetlenül a próféta alatt áll.

Az volt a terve, hogy ő legyen a tizennyolcadik.

És ebben segíthet ez a felfedezés.

Körülnézett a barlangban, és elképzelte, mi történt itt 1857-ben.

Minden ezzel a hellyel kapcsolatos dolog beleillett a legendába.

Csak most már mindez be is igazolódott.